

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Ἑσωτερικοῦ

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησία δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τριμηνος » 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστων λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἀπριλίου 1917

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 19

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ἔχθων του, τὸ ποταμὶ βαπτίσθηκε ἀμέσως Κόκκινο Ποτάμι.

Δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μεγάλο ρυάκι, βαθὺ καὶ γάργαρο, σχηματισμένο ἀπὸ τὰ νερά τοῦ βουνοῦ, ποῦ ἄλλοι σὰν ποτάμι, ἄλλοι σὰν χεῖμαρρος, ἐδῶ ἔρρεε ἡσυχα ἐπάνω στὴν ἄμμο κ' ἐκεῖ βροντοῦσε ἐπάνω στὰ βράχια ἢ ἐπερτε σὲ μικροὺς καταρράκτες, ὡς δὲ τοῦ ἐξθανε κ' ἐχύνετο στὴ λίμνη. Τὸ μάκρος του ἦταν ὡς ἐνάμισυ μίλλι καὶ τὸ πλάτος του ὡς τριάντα, καὶ σὲ μερικὰ μέρη ὡς σαράντα, πόδια. Τὰ νερά του ἦταν γλυκὰ κ' ἀπὸ τοῦτο ἐσυμπέραιναν ὅτι καὶ τῆς λίμνης θὰ ἦταν τέτοια. Καλοτυχία, καὶ τοῦτο, γιὰ τὴν περίπτωσι ποῦ θὰ εὑρίσκαν εἰς τὴν ὄχθης τῆς κανένα μέρος, καταλλήλοτερο γιὰ κατοικίαν ἀπὸ τὰ Καμίνια.

Ὅσο γιὰ τὰ δένδρα ποῦ ἐσκίαζαν τῆς ὄχθης τοῦ κρηκ, ἦταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὰ εἶδη ποῦ ἀφθονοῦν στὴν εὐκρατὴ ζώνη τῆς Αὐστραλίας ἢ τῆς Τασιμανίας, καὶ ὅχι ἀπὸ τὰ κωινεφόρα ἐκεῖνα ποῦ ἐδάσωναν τὸ ἄλλο μέρος τοῦ νησιοῦ. Εἰδικώτερα ἦταν καζουαρίνες, εὐκάλυπτοι καὶ κέδροι. Ἐλείπαν ὅμως οἱ κοκκοφοίνικες, ποῦ ὑπάρχουν ἀφθονοὶ ἐς ἄλλα νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ.

— Τί κρίμα! εἶπε ὁ Χάρ-

μπερτ' ἔνα τόσο χρήσιμο δένδρο, ποῦ κάνει τόσο ὠραία καρύδια!

Στὰ κάπως ἰσχνὰ φυλλώματα τῶν εὐκαλύπτων καὶ τῶν καζουαρινῶν, ποῦ δὲν ἐμπόδιζαν τὸ ἀπλωμα τῶν πτερῶν τσους, ἐπαίγνιδιζαν ἓνα πλήθος πουλιὰ πολυθόρυβα καὶ πολύχρωμα, παπαγάλοι προπάντων διαφόρων εἰδῶν, ἄσπροι, στακτεροί, παρδαλοί, πράσινοι, κόκκινοι, γαλάζιοι, ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι

τοὺς βλέπει ἀνάμεσ' ἀπὸ ἓνα πρῖσμα.

Ἐξαφνα, μιὰ παράξενη συναυλία ἀπὸ φωνῆς ἀταίριαστες ἀντήχησε σὲ μιὰ λόχη. Οἱ ἄποικοι ἄκουσαν μαζὶ τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, τῆς κραυγῆς τῶν ζώων καὶ ἓναν ἄλλο ἦχο, ποῦ μπορούσε νὰ εἶχε βγῇ ἀπὸ τὰ χεῖλη κανενὸς ἀγριανθρώπου. Ὁ Νάβ καὶ ὁ Χάρμπερτ ὤρμησαν πρὸς ἐκείνους τοὺς θάμνους, χωρὶς καμμιὰ προφύλαξι. Εὐτυχῶς, δὲν

ἦταν ἐκεῖ-μέσα οὔτε θηρίο, οὔτε ἀγριάνθρωπος· ἀλλὰ ἀπλούστατα ἓνα μικρὸ κοπάδι ἀπὸ τὰ ὠδικὰ καὶ μιμητικὰ ἐκεῖνα πουλιὰ, ποῦ τὰ λέγουν «φασιανούς τοῦ βουνοῦ». Μερικὲς ἐπιδέξιες μπαστουνιῆς ἔδωσαν τέλος στὴν παράστασι τῶν πτερωτῶν μίμων καὶ συγχρόνως ἐπρομήθευσαν λαμπρὸ κρέας γιὰ τὸ δείπνο.

Παρακάτω, ἓνα κοπάδι τετραποδῶν, πηδηκτῶν, πετακτῶν, ποῦ θάλλεγες, ἀπὸ τὰ φοβερά πηδήματα ποῦ ἔκαναν, πῶς εἶχαν πτερά, — ἐπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀπείκους μὲ τέτοια γρηγοράδα, ποῦ μόλις ἐπρόφθασαν νὰ τὸ ἴδωσιν.

— Καγκκαρού! ἐφώναξε ὁ Χάρμπερτ.

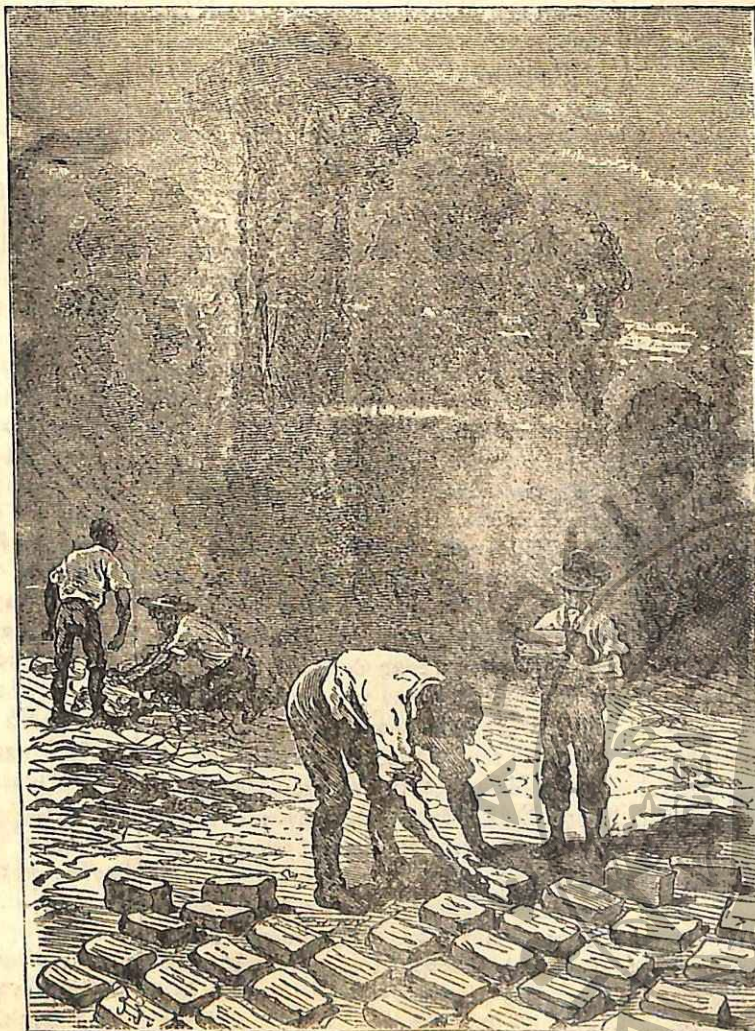
— Τρώγεται αὐτό; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Στυφόδο πρώτης τάξεως! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ.

— Κρίμα! ἔκαμε ὁ ναύτης.

Γιὰτὶ ἔβλεπε, ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ κυνηγήσουν τὰ πτερόποδα ἐκεῖνα ἀγρίμια. Κι' αὐτὸς ὁ Τόπ, ποῦ ἔτρεξε κατόπι τοὺς, δὲν μπόρεσε οὔτε νὰ τὰ πλησιάσῃ.

— Βλέπετε, κύριε Σμιθ,

«Τρεῖς χιλιάδες τοῦθλα ἀραδιάσθηκαν...»

είπε τότε ο Πέγκροφ, τί αξίζουν, πόσο μάς χρειάζονται ένα - δυο τουρέκια; "Αν μπορούσατε να μ'ας φτιάσετε...

— Κι' αυτό μπορεί να γίνει, αποκρίθηκε ο μηχανικός. Προς το παρόν όμως θα κάμωμε τόξα και βέλη και δεν αμφιβάλλω ότι θα γίνετε γρήγορα τόσο επιτήδειοι στο χειρισμό τους, όσο κι' οι Αυστραλιανοί κυνηγοί.

— Τόξα, βέλη; Έκαμε ο Πέγκροφ με μορφασμό. Μ' αυτά είναι για παιδιά!

— Και όμως! είπε ο ρεπόρτερ. Τα τόξα και τα βέλη αίματοκύλισαν τον κόσμο για αιώνες! Η πυρτίς είναι χθελισινή, ενώ ο πόλεμος είναι αρχαίος όσο και ο άνθρωπος... δυστυχώς!

— Έχετε δική, όμως! έφώναξε ο ναύτης' δεν το συλλογίσθηκα! "Ωστόσο, καγκαρού δεν έχει άποψη. "Ο, τι κάνουν πια οι φασισανοί του βουνού".

— "Ας είναι, είπε ο Χάρμπερτ. Γ' πάρχουν δώδεκα είδη καγκαρού. Μπορεί να πετύχωμε και κανένα είδος που να πιάνεται εύκολότερα.

— Για μένα, αποκρίθηκε ο ναύτης, ένα μόνο είδος υπάρχει: ή καγκαρού που γίνεται στυφάδο ή τουλάχιστο που μπαίνει στη σούδα. Κι' αυτό ακριβώς μάς λείπει!

Εντούτοις, ο καλός Πέγκροφ έμελλε να παρηγορηθεί για την έλλειψη.

Ο Τόπ, τώνοντι, δεν είχε πάψη να ψάχνει παντού. Ήταν τόσο πεινασμένος, ώστε αν αυτή τη στιγμή έπερτε στα δόντια του κανένα κυνήγι, ήταν ζήτημα αν θάφινε για τους άλλους την προδιά. Κυνηγούσε τώρα για λογαριασμό του. Ο Νάβ όμως τον έπιτηρούσε.

Σε λίγο, ο σκύλος χώθηκε σε κάτι θάμνους κι' άμέσως υπόκωφα γρυλλίσματα έμαρτύρησαν ότι έπιασε κάποιο ζώο.

Ο Νάβ έτρεξε και πραγματικώς, είδε τον Τόπ να καταβροχθίζει ένα τετράποδο, που ύστερ' από δέκα δευτερόλεπτα, θά ήταν αγνώριστο μέσ' στην κοιλιά του. Εύτυχώς όμως για τους άλλους πεινασμένους, ο σκύλος είχε πέση σε φωλιά και, πριν αρχίσει να τρώει το ζώο εκείνο, είχε πνίξει άλλα δυό, που τάρπαζε ο μαύρος και γύρισε στους συντρόφους του θριαμβευτικά.

Ήταν από την οικογένεια των τρωκτικών, μεγάλη σαν λαγοί, ένα είδος κουνέλια με πολύ μακρύ ατιά, που οι Αμερικανοί τα ονομάζουν μαρά.

— Ούρα! έφώναξε ο Πέγκροφ. Έφθασε και το ψητό! Και τώρα μπορούμε να γυρίσουμε στο σπίτι.

Έξακολούθησαν τον δρόμο τους. Το Κόκκινο Ποτάμι, κάτω από τους θόλους των ώρκων εκείνων δένδρων, άρχισε να γίνεται πλατύτερο κι' ο Κύρος Σμιθ έσυμπέρανε απ' αυτό ότι έπλησίαζαν στο στόμιό του. Πραγματικώς, μόλις

βγήκαν από μια πυκνή συστάδα εύκαλύντων και κομμωδένδρων γιγαντιαίων, τόν είδαν έξαρνα. Είχαν φθάσει στη δυτική όχθη της λίμνης Γκράντ κι' ή τοποθεσία άξιζε τον κόπο.

Η ύγρη εκείνη έκτασις, που ή περιφέρειά της ήταν ως επτά μίλλια, έτριγυρίζετο από την πρασινάδα λογής - λογής δένδρων και κει - κάτω, στην ανατολική όχθη, όπου το πράσινο παραπέτασμα άνοιγε, έδλεπες ένα λαμπρό όρίζοντα από θάλασσα. Τα ύδρόδια πουλιά, αγριόπαπες, πελεκάνοι, νερόκοιτες, ήταν άφθονα και 'ς ένα βράχο, που έβρισκε στη μέση της λίμνης κ' έσχημάτιζε σαν ένα νητάκι, έστέκοντο πλήθος ψαροπούλια, ήσυχα, σοβαρά, περιμένοντα να περάσει από μπροστά τους κανένα ψάρι, για να βυθίσουν το μακρύ τους ράμφος στο νερό και να τάρπαξουν. Κι' από μερικά αναβράσματα των νερών, από τους συγκεντρωμένους κύλους που διασταυρώνοντο στην έπιφάνεια, μπορούσε κανείς να συμπεράνει ότι τα ψάρια άφθονούσαν.

— "Ωραία λίμνη! έφώναξε ο Γεδεών Σπίλεττ. Θα μπορούσε κανένας να ζήσει 'ς αυτές της όχθες!

— Θα ζήσωμε! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Η λίμνη Γκράντ ήταν μια μεγάλη δεξαμενή, που έγέμιζε σιγά-σιγά από το στόμιο του Κόκκινου Ποταμιού και που πρέπει να δειάζε το περισσό νερό της στη θάλασσα από κάποιον καταρράκτη. Ο μηχανικός έσκέφθηκε, ότι αν ήταν έτσι, θα μπορούσαν κάποτε να χρησιμοποιήσουν τη δύναμη του καταρράκτη αυτού, που πήγαινε τώρα χαμένη. "Αλλά έπρεπε πρώτα να τον βρουν. Έκαμαν όμως ένα ολόκληρο μίλλι, ακολουθώντας της όχθες της λίμνης, χωρίς να νάναλίσκουν τίποτα.

Ήταν άρχα κι' έπρεπε τώρα να γυρίσουν στην κατοικία τους, για να ετοιμάσουν το δείπνο. Πήραν λοιπόν τον αντίθετο δρόμο και, από την άριστερή όχθη της Ευχαριστίας, έφθασαν στα Καμίνια.

Εκεί άναψαν άμέσως φωτιά. Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ που έκτελούσαν χρέη μαγειρού, (*) — ο ένας ως μαύρος, ο άλλος ως ναύτης, — έψησαν στη σούδα το κουνέλι. Κ' έφαγαν όλοι λαμπρά.

Μετά το δείπνο, τη στιγμή που οι άποικοι ετοιμάζοντο να κοιμηθούν, ο Κύρος Σμιθ έβγαλε από την τσέπη του τα δείγματα των διαφόρων όρυκτων, που είχε μαζέψει, και τους είπε:

— Φίλοι μου, αυτό είναι σίδηρος, αυτό πυρίτιον, αυτό άργίλλιον, αυτό ασβέστιον, αυτό άνθραξ. Ίδου τί μάς δίνει ή φύσις, ίδου τί προσφέρει στην κοινή εργασία. Από αύριο άρχίζομε!

(*) Ίδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 141.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Τι γίνεται το περιλάμιον του Τόπ. — Κατασκευή τείνων και βελών. — Ιούβλια και άγγελα. — Διάφορα σκεύη μαγειρείου. — Το πρώτο βραστό. — Ο Νότιος Σταυρός. — Σπουδαία άστρονομική παρατήρησις.

— Λοιπόν, κύριε Σμιθ, από πού θάρχίζουμε; ρώτησε την άλλη μέρα ο Πέγκροφ τον μηχανικό.

— Από την άρχή! αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

Και πραγματικώς, από την άρχή, από το άλλα, έπρεπε ναρχίσουν οι άποικοί μας. Δεν είχαν ούτε τα εργαλεία που χρειάζοντο για να γίνουν τα έργα! Δεν έπρόκειτο βέβαια να έπινόησουν τίποτα! έπρόκειτο όμως να κατασκευάσουν και τα υλικά άκόμη που είχαν στη διάθεσί τους, ήταν όλωσθόλου άκατέργαστα, σε κατάστασι πρωτογενή. Το σίδερό τους έξαρνα και το άτσάλι ήταν σε κατάστασι μεταλλεύματος! τα άγγελά τους άργίλλος, τα ύδραματά τους, μαλλι ζώων ή ίνες φυτών. "Αλλά ήταν έξυπνοι άνθρωποι, έμπειροι, δραστήριοι και άφοσιωμένοι όλοι στον θαυμάσιο άρχηγό τους.

Η άρχή λοιπόν που είπε ο Κύρος Σμιθ, ήταν ή κατασκευή μιάς μηχανής, που θα μετεμόρφωνε της φυσικής ούσιες. Ξέρετε τί ρόλο παίζει 'ς αυτές της μετεμορφώσεως ή θερμότης. Την καύσιμη ύλη, ξύλα, γαιάνθρακες, μπορούσαν να τη μεταχειρισθούν άμέσως. Έπρεπε όμως να κατασκευάσουν πρώτα ένα μεγάλο φούρνο, ένα καμίνι.

— Και σε τί θα μάς χρησιμεύσει; ρώτησε ο Πέγκροφ.

— Στην κατασκευή των άγγείων που μάς χρειάζονται, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ.

— Και με τί θα κάμωμε το φούρνο;

— Με τουβλά.

— Και τα τουβλά;

— Με άργίλλο. Έμπρός, φίλοι μου! Για να πόρνωμε το κουβάλημα, θα ιδρύσωμε το εργοστάσιό μας στον τοπο της παραγωγής. Ο Νάβ θα μάς φέρνει τρόφιμα και δεν θα μάς λείπει φωτιά για να τα μαγειρεύωμε.

— Ναί, είπε ο ρεπόρτερ, μ' αν μάς λείψουν τα τρόφιμα, έπειδή μάς λείπουν τα εργαλεία του κυνηγιού;

— Να είχαμε ένα μαχαίρι! έφώναξε ο ναύτης.

— Καλά θα ήταν, εξακολούθησε ο ρεπόρτερ' αλλά θα κάμω ένα τόξο και βέλη, κι' έτσι δεν θα στερηθούμε το κρέας ποτέ.

— Ναί, ένα μαχαίρι, ένα έλασμα κοφτερό... έψιθύρισε ο μηχανικός, σά να μιλούτε μονάχος του.

Έξαφνα έκύτταξε τον σκύλο του και το βλέμμα του άστραψε.

— Τόπ, έλα δω! έφώναξε.

Ο σκύλος έτρεξε κοντά του. Ο Κύ-

ρος Σμιθ το έπιασε το κεφάλι, το έβγαλε τον κλοιό που φορούσε στο λαιμό του, τον έκοψε στα δυό και είπε:

— Πέγκροφ, να δυό μαχαίρια!

Ο ναύτης έζητωκράχυνε από τη χαρά του. Το περιλάμιον του Τόπ ήταν καμωμένο από λεπτό έλασμα χάλυβος βαμμένου. Δεν είχαν λοιπόν παρὰ να τρίψουν την άκρη του σε μια τραχειά πέτρα, να την άκονίσουν σε μια λείωτηρη και να κάμουν δυό γερά ξύλινα μαχίρια.

Πέτρα μαύρη, κατάλληλη γι' άκόνι, είχε άφθονη στην άκρογιάλι. Κ' ύστερ' από δυό ώρες, τα δυό μαχαίρια ήταν έτοιμα.

Η άπόκτησις του πρώτου αυτού «εργαλείου» χαιρετίσθηκε στην άποικία σαν ένας θρίαμβος. Κ' έξεκίνησαν με χαρά.

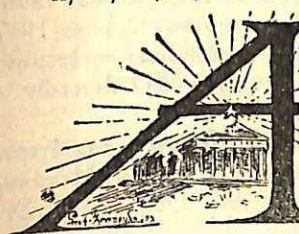
Ο σκοπός του Κύρου Σμιθ ήταν να γυρίσουν στη δυτική όχθη της λίμνης, εκεί όπου χθες είχε ιδη την άργιλώδη εκείνη γή κι' είχε πάρη το δείγμα.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

1921

Αγαπητοί μου,

ΔΗΘΕΙΑ δεν ξέρωμε πώς θα είμαστε μετά τέσσερα χρόνια. Δεν ξέρωμε καν, δεν είμαστε βέβαιοι, αν θα έχη τελειώσει ο πόλεμος! αυτός της ύψηλίου... "Αλλά μετά τέσσερα χρόνια είναι ή Έκατονταετηρίς της Έλληνικής Έπαναστάσεως. Και για να την εορτάσωμε όπως της άξιζει, έπρεπε ναρχίσωμε της ετοιμασίας από τώρα. Μάλιστα τα τέσσερα χρόνια που μεσολάβουν, είναι και λίγα για να ετοιμασθούν όλα εκείνα που γρειάζονται για τη μεγάλη εορτή. Η Κυβέρνησις λοιπόν, μ' όλους τους μελάδες που έχει τώρα 'ς το κεφάλι της, έπρονόησε για το 1921. Και σ' της 25 Μαρτίου, με την ευκαιρία της Έθνικής Έορτής, έδημοσιεύθη ένα Νομοθετικό Διάταγμα, που όρίζει επάνω - κάτω πώς θα εορτασθ ή Έκατονταετηρίς. Θα έξευθεθούν έκατομμύρια και θα γίνουν πράγματα ωραία και μεγάλα. Πρώτα - πρώτα ένα Ήρωον σε περίελοπτο μέρος των Αθηνών. Έπειτα άλλα διάφορα Μνημεία στους ιστορικούς τόπους, τους δοξαμένους από έλληνικές νίκες ή μαρτύρια. Έπειτα διεθνείς Ολυμπιακοί άγώνες στο Παναθηναϊκό Στάδιο. Έπειτα μια μεγάλη ε-

στορική Έκθεσις. πού θα περιλάβη ό,τι σχετικό με τον Άγωνα του 21, — εικόνες, έγγραφα, στολές, όπλα, σημαίες, σφραγίδες, βιβλία, έφημερίδες της εποχής. Έπειτα έκδοσις ενός μεγάλου Λεξικού της Νέας Έλληνικής Γλώσσας, — γιγαντιαίο έργο που από πολλά χρόνια καταγίνονται 'ς αυτό ένα πλήθος σοφί και πού ως το 1921 δεν θα είναι έτοιμος παρὰ μόνος ο πρώτος του τόμος με το γράμμα Α. Έπειτα άλλες έκδόσεις Στατιστικών, πού θα δείχνουν όλη την πρόοδο της Έλλάδος στα έκατό αυτά χρόνια. Έπειτα... μ' α πού να σ'α; τα λέω! Θα γίνουν τελοσπάντων πολλά. Κ' ή έορτές, — έγκαίνια Μνημείων, τελετές, δοξολογίες, δεξιώσεις, άγώνες, λαμπάδοφορίες, θεατρικές παραστάσεις, — θα διαδέχονται ή μια την άλλη 'ς όλο το διάστημα του άμφιστηρικού έτους, όπως λέει το κανονιστικό Διάταγμα.

Έννοείται, ότι αν το 1921 θα επικρατή στον κόσμο ειρήνη, — και μπορούμε π'α να το ελπίζωμε, — άπειροι ξένοι, απ' όλα τα Έθνη, θα έλθουν στην Έλλάδα για να συνεορτάσουν. Η Έκατονταετηρίς της Έλληνικής Έπαναστάσεως είναι μια εορτή που δεν άφίνει άδιάφορο κανένα. Κάθε λαός πολιτισμένος, φιλελεύθερος, θα θελήσει να λάβη μέρος 'ς αυτή. Το ενδιαφέρον της δεν είναι στενά τοπικό, ελληνικό, — είναι παγκόσμιο. Γιατί ανακαλεί την αναγέννησι του Έλληνισμού, που είναι μια Μεγάλη Ίδέα. Άδιάφορο αν άντιπροσωπεύεται έπίσημα από ένα Βασίλειο μικρό. "Αλλά το μικρό αυτό Βασίλειο λέγεται Έλλάς και είναι το πρώτο κομμάτι της ευρωπαϊκής γης, που έλευθερώθη από την τουρκική τυραννία. Άπ' όλους τώνοντι τους λαούς, που είχε υπόταξη ο Τούρκος, πρώτος ο Έλληνικός έσηκώθηκε ζητώντας την έλευθερία του, και πρώτος αυτός κατόρθωσε να την άποκτήσει. Έδωτε λοιπόν το σύνθημα και το παράδειγμα στους άλλους. Με την Έλληνική Έπαναστάσι, άρχισε στην Ευρώπη μια καινούργια εποχή, π'α φωτεινή, π'α φιλελεύθερη. Ήταν τότε που έδρασε ή "Ιερά Συμμαχία, — μια σκοτεινή συμφωνία μεταξύ των βασιλέων να βοηθούνται για να καταπνίγουν κάθε έξέγερσι δούλου λαού και να μη έπιτρέπουν σε κανένα να σηκώση κεφάλι. Αυτό το ώνόμαζαν «διατήρησι του καθεστώτος». "Αλλά ή άπόσπασις της Έλλάδος από την εξουσία του Σουλτάνου, ή ίδρυσις κι' ή αναγνώρισις του μικρού έλευθέρου Βασιλείου, άποτελεί την πρώτη άθέτησι της τυραννικής συμφωνίας. Η Ίερά Συμμαχία διαλύθηκε κι' άρχισε να πνέη 'ς όλη την Ευρώπη μια καινούργια αύρα έλευθερίας.

Από την Έλλάδα! "Όσοι λαοί άποτίναξαν κατόπι ένα όποιοδήποτε ζυγό, στην Έλλάδα όρβίζουν κατόπι. Γιατί ή Έλλάς έγινε αίτια ναθετηθ ή συμφωνημένη «διατήρησις του καθεστώτος». Κι' αυτό το κατόρθωσε, γιατί ο δικαίος άγώνας της είχε κινήση τότε τη συμπάθεια και λαών και βασιλέων. Ήταν, βλέπετε, ο Έλληνισμός που έπάλασε με τη βαρβαρότητα, ο Έλληνισμός που έδωσε στον κόσμο Πολιτισμό και Χριστιανισμό. Έτσι ο μικρός ελληνικός λαός κατόρθωσε να έπιδληθ ή με το γόητρο του ονόματός του, την αήγη του ένδοξου παρελθόντος του, το μεγαλειό των προγόνων του, από τον Ήρακλη ως τον Φίλοποίμενα, και με τα πολεμικά κατορθώματα των νέων του ήρώων, του Κανάρη, του Διάκου, του Κολοκοτρώνη. Οι ήρωες της Έλληνικής Έπαναστάσεως είχαν γίνη δημοτικώτατοι, τους ύμνούσαν οι ποιηταί όλων των έθνών κι' είχε γεννηθ ή να ισχυρότατο έμμε Φιλελληνισμός, που έπεδλήθη έτι τέλους στους Βασιλείς και στις Κυβερνήσεις να αναγνωρίσουν την άνεξάρτησι του Έλληνικού Βασιλείου. Τέτοιου κοσμοϊστορικού γεγονότος θα εορτασθ το 1921 ή Έκατονταετηρίς. Και όλος ο πολιτισμένος, ο φιλελεύθερος κόσμος θα λάβη μέρος στη μεγάλη εορτή.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ

Είχα μι' άφρόντιστη, γλυκειά κι' αγαπημένη φίλη, μάτια της — τ' άστρα του ουρανού, γέλιο — το φως του Άπρίλη. "Ομ' α λαλιά, κέλευσμα, κελάδιμα είχ' εκείνη" κι' ή συντροφιά της δρόσιμα, πορηγορία, γαλήνη...

Οι πέτρες πολυθρόνης της και τα σκαμμένα βράχια ή χλόη χαλί της, κι' άνθη της οι έρεϊκές και τα σάχνα. "Από τα χρόνια άπειράνα, 'στο κάμα αυτό δροσάτα, άνόθευτα είναι κι' άδολα τα δροσερά της νειάτα...

Είπε χαρά ή σοφία της' ο μαρμαίος κι' ή πλάνη στον καθαρό της λογισμό σκορπύεται και δεν φθάνει! Σετήρητα, αλησιμώνητα τα δάδα όπουχε στελλεί:

Χρώμα 'στο ώχρό μου πρόσωπο, γαλήνη 'στην ψυχή...

"Ω, πότε μου είναι π'α γλυκειά στον κόσμο αυτό μια φίλη;

— "Και τ' όνομά της; — "Εξοχή!"

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

31^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Η ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΕΧΩ ἐντολήν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν νὰ προκηρύξω τὴν 31ην Κυριακὴν. «Ἐπιτέλους, —θὰ φωνάζετε— ἦτο καιρὸς! Ποῦ νὰ περιμένωμεν ἕως νὰ τελειώσουν οἱ ἀποκλεισμοὶ καὶ οἱ πόλεμοι!.. Ἄς κάμωμεν τὴν Κυριακὴν αὐτὴν μονάχοι μας, ἐμεῖς κ' ἐμεῖς, καὶ ἄς ἐλπίζωμεν, ὅτι τὴν ἄλλην πλεον θὰ τὴν κάμωμεν ὅλοι μαζὺ!» Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπικέρθη καὶ ἡ Διάπλασις καὶ ἀπεφάνισε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν ὑπόσχεσίν της, ὅτι αἱ Κυριακαὶ της ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἔτους θὰ ἐπανελαμβάνοντο.

Ἀλλὰ πρὶν σὰς δώσω τὸ θέμα, πρέπει νὰ ἐξηγήσω, χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν, τί εἶνε αὐταὶ αἱ πολυθρύλητοι Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως. Εἶνε λοιπὸν ἕνας ὥρατος, ὁλωσεδιόλου ἰδιαιτέρας. Δίδωμεν μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ φίλοι μας ἀπαντοῦν. Καὶ βραβεύονται αἱ καλλίτεροι ἀπαντήσεις. Ἄλλὰ τὸ χαρακτηριστικώτερον αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε ἡ κρίσις, τὴν ὁποίαν ἡ Διάπλασις ἔχει ἀναθέσει εἰς ὅλον τὸ σπιτικὸν της. Μάρθα, ὑποραίνόμενος Ἀνανίας, δώδεκα ἀδελφοὶ του, γάτα Πίσσα, ὅλοι ἀνακταεύονται εἰς τὸ ξεχώρισμα, τὸ διάβασμα, τὴν κατάταξιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῶν πάντοτε πολυπληθῶν ἀπαντήσεων. Ἐννοεῖται, ὅτι πολλὰ ἐπισόδια συμβαίνουν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνακτάτωμα τοῦ σπιτικῶ. Καὶ τὰ κυριώτερα ἐκτίθενται εἰς τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς, ἡ ὁποία γίνεται ἐκτενὴς καὶ εἰκονογραφημένη. Ἀλλοτε ἐδημοσιεύετο μονοκόμματα εἰς ἕν φυλλάδιον δεκαεξαετίδων. Τώρα ὅμως, ἐπειδὴ τέτοιες πολυτέλειες δὲν ἐπιτρέπονται, —τὸ χαρτὶ τοῦ «Ἀθανασίου» ἦτο δυστυχῶς πρωταπριλιάτικο, —ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς δύο συνεχῆ φύλλα.

Λοιπόν, εἰς προσοχὴν: Ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν 31ην Κυριακὴν τῆς

Διαπλάσεως εἶνε ἡ ἐξῆς: **Ποῖα εἶνε τὰ τρία πολυτιμώτερα πράγματα σὰς;**

[Ἐξαιροῦνται τὰ πρόσωπα καὶ... οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως. Ἀπ' ὅλα τὰλλα ποῦ ἔχετε, θὰ μᾶς πῆτε ποῖα θεωρεῖτε πολυτιμώτερα, ἀγαπητότερα, ποῖα θὰ ἐσώζατε εἰς μίαν περιστάσιν, —π. γ. εἰς μίαν πυρκαϊάν, εἰς ἕν ναυάγιον, —κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἤμπορούσατε νὰ πάρετε παρὰ τρία τὸ πολὺ πράγματά σας.]

Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶνε καθρογραμμένη εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ, ἐν εἶδει ἐπιστολῆς, καὶ νὰ ἐπιγράφεται «Ἀπάντησις εἰς τὴν 31ην Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως ὑπὸ τοῦ δαίνα» (ἔννομα, ψευδώνυμον, —ἀν ὑπάρχη, —τόπος διαμονῆς, χρονολογία.) Καὶ δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ περισσοτέρας ἀπὸ 200 λέξεις. Αἱ συντομώτεροι ἀπαντήσεις θὰ προτιμηθοῦν αἱ ἐκτενέστεραι... θὰ πεταχθοῦν εἰς τὸ καλάθι ἀμειλίχτως!

Δωρεὰν δικαιοῦνται νὰ ἀπαντήσουν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέληρια τῶν ποῦ ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1917. Ἐπὶ πληρωμῇ 20 λεπτῶν οἱ ἄνευ ψευδώνυμου συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν. Καὶ ἐπὶ πληρωμῇ 50 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ ἢ ἀναγνώσται.

Ἀπαντήσεις εἶνε δεκταὶ **μέχρι τῆς 8 Μαΐου** τὸ βραδύτερον. Βραβεῖα θάπονενμῶν τὰ ὠρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Γ' § 2.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΑ.—ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Τιμ. Ἀμπελά.]

Ὁ Θεόδωρος Ὁρφανίδης ἐγεννήθη εἰς τὴν Σμύρνην ὀλίγα ἔτη πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐσπούδασε τὰ ἐγκύκλια εἰς τὴν Ἐρμούπολιν καὶ εἰς τὸ Νύκπιον, καὶ τέλος ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν ἔγενεν πρωτεύουσα τοῦ νέου Βασιλείου, τὸ 1838. Φιλομαθὴς νέος, διακρίπων ἤδη καὶ ὡς ποιητῆς, καὶ ὡς ἐρασιτέχνης ἡθοποιός, καὶ ὡς δημοσιογράφος, ἐστάλη τῷ 1844 νὰ σπουδάσῃ ὅ,τι ἤθελεν εἰς τὸ Παρίσι, δαπάναις τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ ὁ Ὁρφανίδης ἐπροτίμησε τὴν Βοτανικὴν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀνέκχεν ἡσυχία. Ἐκτοτε διεμοίρασε τὸν χρόνον του μεταξὺ τῆς Βοτανικῆς, τῆς ὁποίας ἀνεδείχθη ἔκτοτε μύστης, καὶ τῆς Ποιήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ καλλιέργη. Ἐβδόμηκοντούτης σχεδὸν, ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἀθήνας τῷ 1886.

Ὡς βοτανικός, ὁ Θεόδωρος Ὁρφανίδης ἐμελέτησε κυρίως τὴν ἑλληνικὴν Χλωρίδα, τὴν ἀπεκάλυψε καὶ εἰς πολλὰ τῶν φυτῶν της ἔχει δοθῇ τιμητικῶς τὸν ὄνομα τοῦ (Viola Orphanidés, Rosa Orphanidés, κτλ.) Ὡς ποιητῆς, ἦτο

μαθητὴς τῶν ἀδελφῶν Σούτσων. Ὅπως ἐκεῖνοι, καὶ τὴν ἰδίαν γλώσσαν καὶ σχεδὸν μετὰ τὴν ἰδίαν τεχντροπικὴν, ἔγραψε πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰς σατύρας, καθὼς κ' ἐκτενὴ «ἐπικολυρικά», ἐπανειλημμένους βραβεύοντα εἰς τοὺς ποιητικούς Διαγωνισμοὺς τῆς ἐπικῆς. Τὰ πρῶτά του σατυρικά ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰς ὑπ' αὐτοῦ ἐκδοθείσας ἐφημερίδας «Μένιππον» καὶ «Τοξότην». Ἀπὸ τὰλλα του, τὰ γνωστότερα εἶνε ἡ «Χίος δούλη», ὁ «Πύργος τῆς Πέτρας», τὸ «Τίρι-Λίρι» κτλ., ἐκ τῶν ὁποίων πολλὰ ἀποσπάσματα περιέχουν τὰ Ἀναγνωσματάρια τῶν Σχολείων.

Ἀπὸ τὸν «Μένιππον»

[Ἀποσπάσματα]

...Στεντορείως θὰ φωνάζω,

Ὅτι γινώμην δὲν ἀλλάζω.

Ἦλθον ἀφ' ὅπουθεν εὐρίσκω:

Τὰς μεγάλας μας Ἀθήνας.

Σοβαρὰ ἔργα, ἕνα πλῆθος,

Πλῆθος ἀπειρον κηφῆνας,

Πλῆθος φῶτων, πλῆθος νόμων

Πλῆθος οἰκιῶν καὶ δρόμων

Καὶ πολιτικῶν μεγάλων

Μὲ τὰ μούτρα κρεμασμένα

Καὶ καρφάκι δὲν μὲ κόφτει!

Ἐγὼ πάντα θὰ φωνάζω

Ὅτι γινώμην δὲν ἀλλάζω.

**

Φροντίζουν οἱ ἄνθρωποι
Μὲ πόνον των μεγάλων,
Διὰ τοῦ ἐγκεφάλου μας
Τὸν μανιῶνδ σάλον.
Μωροκομεῖον κτίζουσιν,
Ὡς τάχα νὰ μὴν εἶνε
Μωροκομεῖον τέλειον
Ἡ πόλις μας Ἀθῆναι!

Πρὸς τὴν κ. Καλλιόπην Παπαλεξοπούλου
(ἡ ὁποία ἔστειλε φιάλας πλήρεις, ἐκ τῆς ἐν Ναυπλίῳ οἰναποθήκης της, πρὸς τοὺς στέλλοντας εἰς αὐτὴν φιάλας κενάς).

Λάβετε φιάλας δύο
κ' ἀντ' αὐτῶν, παρακαλῶ σας.
Στείλατέ μου δύο ἄλλας,
πλήρεις ὅμως καὶ κλειστάς,
Ἀπὸ τὸ γλυκὺ σας μαῦρον,
ἢ ἀπὸ τὸ κόκκινόν σας,
Τὸ ὁποῖον ἐμψυχώνει
τοὺς ἀψύχους ποιητάς.

Ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς μας
μετεποίησεν εἰς οἶνον
Πλήρεις ὕδατος ὑδρίας,
εἰς τὸν γάμον τοῦ Κανᾶ.
Σὺ, κυρά μου, ὑπερέβης
χωρὶς ἄλλο καὶ Ἐκεῖνον,
Ἐπειδὴ πληροῖς δι' οἶνον,
τὰ δοχεῖα τὰ κενά.

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Μία διαφωτιστικὴ συνομιλία.

Ἀξάρνα, ἐνῶ μὲ τὰ μάτια πάντα στοὺς φακούς, ἐκιστάριζα τὸ πλοῖο ποῦ μεγάλωνε ὀλένα, ἄκουσα σὰν ἕνα θόρυβον, σὰν φωνές. Κατάλαβ' ἀμέτῳ. Οἱ Μπαρμπούτζηδες εἶχαν γυρίσῃ στὸ σπίτι κ' εἶχαν ἰδῇ ὅτι ἐδραπέτευσαν.

Ἡ γυναῖς ἐντυπώσεις ποῦ εἶχα ἀπὸ τὸν Βάρθο Μπαρμπούτζη, ἦταν ἄρκετες γιὰ νὰ μοῦ ἐμπνεύσουν γι' αὐτὸν τὸν μεγαλύτερο φόβο. Ὅταν τὸν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ μὲ θυμὸ, νὰ βλαστημᾷ καὶ νὰ πειλῇ, ἄριστα τὰ γυαλιὰ νὰ πέσουν ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ, τρέμων ὅλος, γώθηκα μέσα στὴ μικρὴ ἐκείνη κοιλότητα τοῦ βράχου.

Σὲ λίγῳ, κόντεψα νὰ λιποθυμῶ ἀπὸ τὸν φόβον μου, γιὰτὶ ἄκουσα τοὺς δύο ἀδελφούς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ τρέχουν ἴσια πρὸς τὴν βραχώδη ἀκρογιαλιά, πρὸς ἐμέ! Χρειασθῆκε νὰ συναθροίσω ὅλο μου τὸ θάρρος, γιὰ νὰ συλλογισθῶ, ὅτι οἱ κακοῦργοι δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἔμαθον, ἀπὸ θαῦμα, σὲ ποῖο μέρος ἤμουν κρυμμένος. Ἦρχοντο ἀπλοῦστα σι' ἀκρογιαλίαν, ἀπὸ τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ ἰδοῦν μήπως εἶχα ρίξῃ στὴ θάλασσα, γιὰ νὰ φύγω, καμμιὰ ἀπὸ τῆς θάρρους, ποῦ εἶχαν βγάλῃ ἔξω.

Αὐτὸ ὅμως θὰ ἦταν πολὺ ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου.

Ἀπὸ τὸν κρυφὸν μου, ἄκουγα τὴν ἀγριοφωνάρα τοῦ Βάρθου ποῦ βλαστημοῦσε στὴ σικελικὴν τοῦ διάλεκτο «ἐκεῖνο τὸ πηλὸσκυλο τὸν Καζάλε καὶ τὸ ἄλλο τὸ βρωμῶπαιδο ποῦ τῶτκασε». Τὰ λόγια του ἔφθαναν ὡς ταῦτά μου καθαρά, γιὰτὶ ὅση ἀπόστασις κ' ἂν μᾶς ἐχώριζε, εἴμαστε 'ς ἐρημιὰ κ' ἦταν ἄκρα ἡσυχία.

—Μα λὸρα! ἔλεγε. Πῶς κατὰσε νὰ βγάλῃ τὰ χέρια του τὸ καταραμένο καὶ νὰ λυθῇ;

—Δὲν θάστειξες καλά τὸ σχοινί, παρτήρησε ὁ χοντρο-Μάζος.

—Θὰ μοῦ πῆς τώρα πῶς δὲν ξέρω νὰ δέσω μιὰ θηλειὰ; ἐθύμωσε ὁ Βάρθος. Ὁ διάβολος θὰ τὸν βοηθήσει, γιὰ νὰ μωρέτῃ νὰ λυθῇ!

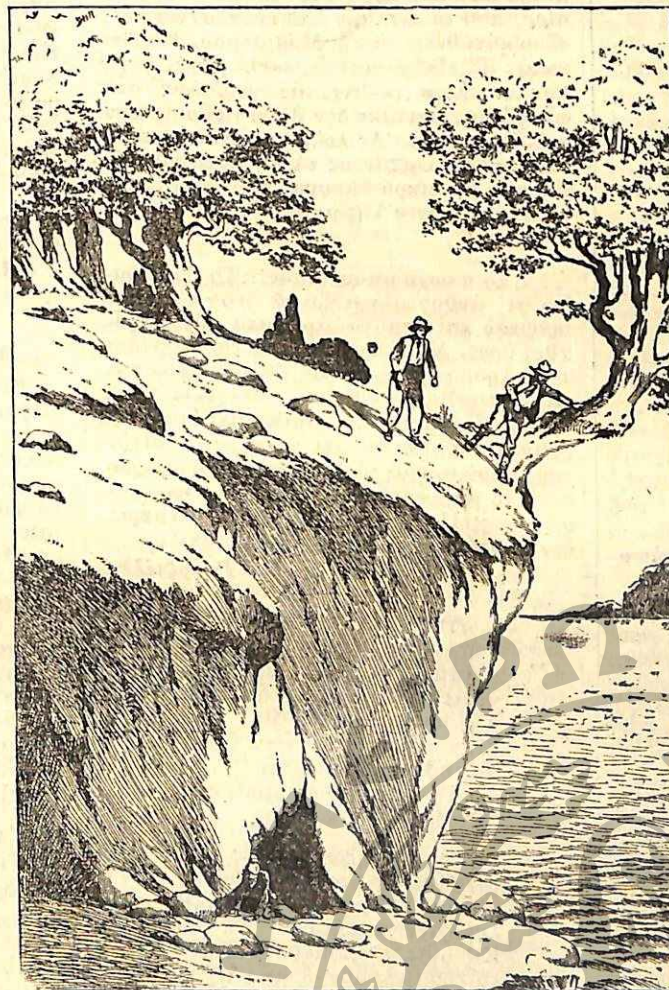
—Ὁ διάβολος καὶ ὁ σουγιᾶς του, ὑπέλαβε ὁ Μάζος. Κουταμάρα ἔκαμες ποῦ δὲν τοῦ πῆρες τὸν σουγιᾶ.

—Κουταμάρα; ἐφώνησε ὁ Βάρθος· τώρα μὲ λὲς καὶ κουτό!.. Καλά, ἔστω,

ἔκαμα κ' ἐγὼ στὴ ζωὴ μου μιὰ κουταμάρα· μὰ ἐπὶ ποῦ δὲν παύεις νὰ κάνης; Ἐπειτα, ἔξυπνέ μου, ποῦ ἤθελες νὰ ξέρω ὅτι εἶχε ἀπάνω του σουγιᾶ; Τὸ φαντάζονταν κανεῖς, μ' ἐκεῖνο τὸ ἡλίθιο ὕψος ποῦ εἶχε καὶ τὴν εἰλικρίνεια ποῦ μᾶς ἐδειχνε;

—Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἦταν τόσο ἡλίθιος ὅσο ἐδειχνε τὸ ὕψος του! ὑπέλαβε ὁ Μάζος.

—Αὐτὸ εἶπα κ' ἐγὼ, ὠμολόγησε ὁ Βάρθος, ἀμα εἶδα τὴν κάμαρα ἀδεια καὶ τὸ σχοινὶ κομμένο. Καλὰ μᾶς τὴν κατὰφερε, τὸ παληόπαιδο!.. Καὶ νὰ ἰδῇς

—Αὐτὸ τὸ μονοπάτι δὲν βγάζει πουθενά, εἶπε ὁ Μάζος.

ποῦ τὸ κατεργάριον θὰ ξέρῃ ποῦ εἶνε κρυμμένος κ' ὁ Καζάλες. Ποῦ νὰ τοὺς βροῦμε ὅμως τώρα μέσα 'ς αὐτὰ τὰ δάση; Θάταν σὰ νὰ γυρεύαμε φύλλους σ' ἄχαρα. Ἀχ καὶ νὰ τῶξερα, ὅταν τὸν εἶχα στὰ χέρια μου!.. Νὰ τῶξερα πῶς μποροῦσε αὐτὸς ὁ μικρὸς νὰ μοῦ πῇ ποῦ κρύφθηκε ὁ Καζάλες! Ἐ, μ πένε!

Τώρα καὶ ἦταν σκοτωμένος.

—Ναί, μὰ δὲν θάταν φρόνιμο νὰ κακομεταχειρισθῇς τὸ παιδί, εἶπε ὁ Μάζος. Ἐέρεις, οἱ Ἑγγλέζοι δὲν χωρατεύουν καὶ θὰ βρῖσκαμε πολὺ ἀσχημομπελά...

—Ἐννοια σου κ' εἶχα ἐγὼ τρόπο

νὰ τὸ κάμω νὰ μὲ ὑπακούσῃ, ὑπέλαβε ὁ Βάρθος. Ἀ λ τ ρ ο! Δὲν θὰ μὲ νικοῦσε ἕνα παληόπαιδο. Κι' ἂν δὲν μιλοῦσε μὲ τὸ καλὸ, θὰ τῶκανε μὲ τὴ βία. Καὶ γελῶν ἄγρια, ἐπρόσθεσε:

—Ὅσο γιὰ τοὺς Ἑγγλέζους σου, ἐγὼ δὲν τοὺς φοβᾶμαι. Ἄμα κάναμε 'δῶ ἐκεῖνο ποῦ θέλαμε κ' ἐξαλείψαμε κάθε ἔχνο, θὰ παίρναμε τὸ ὠραῖο ἐκεῖνο κόττερο καὶ θὰ φεύγαμε γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε πόρτο, ἀπ' ὅπου θὰ μπαρκαρίζομαστε γιὰ τὴν πατρίδα. Ὅσο γιὰ τὸ ξένο κόττερο, θὰ τὸ βουλιάζαμε σὲ καμμιὰ ἐρημὴ ἀκρογιαλιά καὶ θὰ φθάναμε στὸ πόρτο μὲ τὰ πόδια. Τρέχα γύρευε! Ποῖος θὰ μάθαινε ποτέ, ὅτι ἦλθαμε 'μεῖς 'ς αὐτὸ τὸ νησί; Κ' ἔτσι, μαθές, θὰ γίνῃ. Ἄν βροῦμε καὶ ξεπαστρέψουμε τὸν Καζάλε, πρέπει νὰ σκοτώσουμε καὶ τὸ παιδί, γιὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ. Τώρα, βλέπεις, ξέρει πολλὰ καὶ δὲν κάνει νὰ τὰφίσουμε ζωντανό.

—Κ' ἐγὼ σοῦ λέω, ὑπέλαβε ζωηρότερα ὁ Μάζος, ὅτι θάκανες ἀσχημα νὰ κακομεταχειρισθῇς τὸ Ἑγγλεζόπουλο κ' ἀκόμα τριςχειρότερα νὰ τὸ σκοτώσῃς. Ξέρω πῶς ἐπὶ δὲν θὰ μάκούσης, μὰ ἀδιάφορο! ἔχω χρέος νὰ στὸ πῶ. Γιὰ τὸν Καζάλε, ἄλλος λόγος. Ἐχεῖ ἄνοικτο λογαριασμὸ μὲ τοὺς Μπαρμπούτζηδες καὶ μπορεῖ ἐπὶ τέλους νὰ κλείσῃ. Ἀλλὰ καὶ 'ς αὐτὸ ἂν μάκουγες, θὰ σὺλεγα πῶς δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ λθούμε στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου γιὰ μιὰ δουλειά, ποῦ δὲν θάκανε ἄλλο, παρὰ νὰ μᾶς ξαναστρίλῃ στὴ φυλακὴ. Οὔτε θὰ σάκολοῦθοῦσα ἐγὼ, ἂν δὲν μανάγκαζες μὲ τὴ βία. Τώρα ὅμως δὲν ἔχει! εἶσαι τρολλὸς γιὰ δέσιμο, Βάρθο, ἀπὸ λὲς πῶς πρέπει νὰ σκοτώσῃς καὶ τὸν ἄλλο. Τελος πάντων, ἐγὼ δὲν δίνω πεντάρα, ἂν θὰ σκοτωθῇ ὁ Καζάλες ἢ ὁχι. Ἐγὼ ἐκεῖνο ποῦ θέλω μόνο, εἶνε νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα.

Ὁ Βάρθος τᾶκουσε αὐτὰ μὲ τὴ μεγαλύτερη περιφρόνησι. Ἡ γνώμη τοῦ Μάζου δὲν εἶχε γι' αὐτὸν σημασία. (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΡΙΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΓΝΗΤΗΣ

—Τεσο πιά μᾶς ἀγαπᾷς; Πάντα ἐμπρός σου μᾶς κρατεῖς; Λίγο πίσω μας δὲν πᾶς; Τί ἀπὸ μᾶς; σὰν τί ζητεῖς; —Ἀχ, κ' ἐγὼ πῶς πιά θὰ ζήσω, Ἀπὸ ἐμπρός μου ἂν σὰς ἀφίσω; Θὰ μὲ λένε...κοφομύτη, Παλιοσίδερο στὸ σπίτι!..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ, ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του Κεφ. Β

ΤΥΦΛΟΣ

Τυφλός! Ω, πόσα δέν μ'ας λέγει
Μονάχη της ή λέξι αυτή!
Τυφλός, άχ! είνε και δέν βλέπει
Μέσα σέ σκότος ζή βαθύ.

Δέν βλέπει την ώραία φύσι
Με την χρωματιστή στολή.
Του ήλιου μ'ας δέν άντικρύζει
Τήν δύσι, την ανατολή.

Δέν βλέπει τ' άστρα όταν λάμπουν
Στόν άνοιξιάντικο ουδανό.
Τά λουλουδάκια όπου θάλλουν
Στό περιβόλι, στον άγρό.

Δέν βλέπει τά μικρά πουλάκια
Μέσα στά φουντωτά κλαδιά.
Δέν βλέπει τά μικρά παιδάκια,
Σάν παίζουν μ' εύθυμη καρδιά.

Τίποτε, τίποτε δέν βλέπει!
Σέ νύκτα μέσα ζή βαθείά.
Τό σκότος σύντροφό του έχει
Και κλαίει ή δόλια του καρδιά.

Τυφλός! Ω, πόσα δέν μ'ας λέγει
Μονάχη της ή λέξι αυτή!
Τίποτε γύρω του δέν βλέπει,
Μέσα στό σκότος πάντα ζή.

Πατρίς των 'Ηρώων

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΕΥΤΥΧΙΑ

«Άγαπήστε τους θνητούς που
ούτε κλέφτες, ούτε θάνατος μπο-
ρούν ν' ας αρπάξουν».

Δέν εξαρτάται από μ'ας πάντοτε ν' εΐ-
μαστε πλούσιοι, μ'α εξαρτάται από μ'ας
πάντοτε ν' είμαστε έναρτετοι και ή άρετή
δίνει την ευτυχία...

— Όταν δής μιά όχεντρα, ένα φειδι,
μέσα σ' ένα χρυσό κουτί, θά τό εκτιμήσης
τότε περισσότερο; ή θάχης γι' αυτό πάντα
την ίδια περιφρόνηση; Κάνε τό ίδιο στόν
κακό, όταν τον βλέπεις μέσα στό πλούτι.

«Άνθρωπε πλούσιε, γνωρίζεις, λές, πολλά
ώραία πράγματα. Έχεις πολλά βάζα χρυσά
κι' άσημένια· αϊ, τί σημαίνει άν τό καλύ-
τερο σου λείπει, άν δέν έχης τη σοφία
και τη δικαιοσύνη; Γιατί εγώ, μ' όλη τη
φτώχεια μου, είμαι πλουσιότερος από σέ-
να. Είμαι άνεξάρτητος, δέν κολακεύω κα-
νένα, δέν καμπουριάζω μπρός σέ κανένα.
Νά έκείνο που μου αναπληρώνει όλα τά
πλούτη!

«Έχεις βάζα χρυσά κι' άσημένια· μ'α
πρόσεξε πώς όλες σου ή σκέψεις κι' όλες
σου ή πράξεις νά μ'ην είνε υλικές.

(Μ. Guyan) Μετ. Παύλου Χλωμού

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

...Μιλούσε και πάλι τό παιδάκι: «Άς
είχα κι' εγώ καλά φορέματα, άς είχα αυτό
τό όραιο σπίτι, άς είχα άμάξια νά τρέχω
παντού... Ό Παύλος, μαμιά μου, τάχει
όλα. Ζηλεύω! Ζηλεύω!—Φτωχό μου παιδί,
έχεις και συ κάτι πιο πολύτιμο άπ' όλα τά
έγκόσμια καλά που ό Παύλος δέν τάχει.
—Τί, μαμιά μου;—Τήν υγεία!—Πφ, του

χαρίζω όλη την υγεία μου· άς είχα τά καλά
του...»

Βιγριά άρρωστημένο, τό παιδάκι άνα-
στενάζει κι' ή φτώχη του μανούλα χύνει
καυτά δάκρυα. Είνε ζεστό ντυμένο τό ά-
μειρο παιδάκι τώρα στό σπίτι του πλου-
σίου, που τό ανέλαβε από ευσπλαχνία, Ω;
τόσο κάτι θέλει νά πη: Μαμιά μου, θά γίνω
καλά: Τί εϊπ' ό γιατρός;—Θά γίνης, ψυχή
μου σέ λίγο...—Άχ, άς γυρίσωμε στό
φτωχό μας σπίτι· δέν θέλω νά δοκιμάσω
πιά άλλα καλά. Άς λείπουν... Και τό παι-
δάκι, πλημμυρίζοντας τά πουπουλένια μα-
ξιλάκια με πικρά δάκρυα, τώρα μόλις έν-
νοιωσε τά λόγια της μαμιάς του.

«Α, τό φτωχό μπουκετάκι!.. Τό είχαν βά-
λει στ' άνθογυάλι μαζί τ'α δυό αδελφία,
δροσερό και γεμάτο άρώματα χθές, προ-
χθές έσως, Μ' άλλόμνον! Με τά παιχνίδια
τους λησιμόνησαν νά του βάλουν νερό και
τά λουλούδια μαράθηκαν. Δακρύζει τώγα
αδελφί βλέποντας τό μπουκετάκι έτσι μα-
ραμένο και μετανοώνει γιατί έγινε αίτία
του χαμού του, μ'α τάλλο, σκληρό και άκαρδο
πετ'ε τό μπουκετάκι στό δρόμο, μουρμου-
ρίζοντας: «Παλιοπούλουδα! ούτε δυό μέρες
δέν βαστάζατε!» Φτωχό μπουκετάκι!

Γκραζιέλλα

ΛΥΓΜΟΙ ΝΥΚΤΟΣ

Γκιώνη, της μαύρης έρημιάς
θλιμμένη νυκτοπλάνε,
γιατί ό λυγμός σου άπλώνεται
στή σκοτεινή βροδυά;
Μ'ην κλάις γιά κάποια όνειρα
που σβύσανε και πάνε
κι' άγνά που ξεφυλλίσθηκαν
άπ' τη φτωχή καρδιά;

Τριγύρω άπλώνει ή σιγή
τά πένθιμα φρενά της;
κι' από 'να πόνο ή καλαμιά;
λυγίζουν σιωπηλά
Κι' ούτε τ' Αράχθου άκούγεται
τό κλάμμα, ούτε ό μπάτης
μέσα σ'ήσ όχτης τά χλωμά
χαμόκλαδα κυλά.

Μακριά, σάν κάποιο φάντασμα,
τ' άρχαίο τό γεφύρι
κοιμάται μέσ' την σκοτεινή
κι' άνάπτερη βραδυά.
Και τό ποτάμι σιωπηλό
της σκέψεις πάντα σύρει
και λησμονεί τί έπνιξε
στά μαύρά του νερά.

Μιλεί, μιλεί παράφωνα
ένα βαθό μονότο.
και γ'ό, μονάχα, Γκιώνη μου,
έσένα άγορικό,
Που κάτι άγνό κι' άληθινό
πάντα ή φωνή σου λείει,
γιατ' ή ψυχή μου κούφθηκε
στά στήθη σου και κλαίει!

Αθως

ΑΚΡΙΒΟ ΚΑΙ ΦΤΗΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Όταν ό τελευταίος βασιλεύς της Πολ-
ωνίας, βασιλεύε, έγεινε μία συνωμοσία
έναντίον του, πράγμα όχι και πολύ σπά-
νιο. Ένας συνωμότης, διοικητής μι'ας έ-
παρχίας της Πολωνίας, έπροκήρυξε 20.000
φράγκα γιά τό κεφάλι του βασιλέως· κ'
είχε τό θράσος νά στείλη αυτήν την προ-
κήρυξη στόν ίδιο τον βασιλέα. Άλλά πό-
σο μεγάλη ήταν ή έκπληξίς του, όταν έ-
λαβε ένα γράμμα από τό βασιλέα που
τούλεγε: «Άγαπήτε κύριε, έδίδαξα την
προκήρυξί σας και σ'α εύχαριστώ πολύ
γιά τη μεγάλη τιμή που δώσατε γιά
τό κεφάλι μου· εγώ γιά τό δικό σας δέν
δίνω μιά πεντάρα!»

(Από τό Γερμανικό.)

Τραγουδι της Δευτεριάς

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΜΗΛΑΤΗΣ

Ένας άραφ ξεκίνησε μιά φορά από τό
χωριό του γιά νά πάη σέ μιά πόλι. Έ-
πρεπε όμως νά περάση προτύτερα μιά με-
γάλη έρημο. Γι' αυτό ή καμήλα του, όταν
μπήκαν στό δάσος, που θά περνούσαν γιά
νά φθάσουν στην πόλι, κυρασιμένη καθώς
ήταν και πενσιόληνη, περπατούσε άργά
μασώντας διάφορα χόρτα.

Ό άραφ όμως, έπειδή βιαζότανε νά
φθάση στην πόλι πρίν νυχτώσι και έπει-
δή ή καμήλα του δέν τον ύπόκουε, έπήρε
μιά πέτρα και την κτύπησε. Η καμήλα
σηκώθηκε και προχώρησε μαζί μ' αυτή
δέν και ό Καμηλάτης. Άλλά δέν έκαμαν
ένα βήμα, όταν τούδεχσε του άραβος μιά
πέτρα στην πλάτη. Γυρίζει και τί νομι-
ζετε βλέπει; ένα πύθηκο που άπλούστατα
τον είχε μιμηθ'ι σέ ό,τι έκαμεν αυτός της
καμήλας του. Ό άραφ κατησχυμένος προ-
χώρησε, ένφ μέσα του μιά φωνή του έλεγε:
«Ό,τι κάμεις θά νά λάβης!» Μ'ην κάνεις
ό,τι δέν θέλεις νά σου κίμουν!»

Φτωχό Χαμομηλάκι

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ό μπαμπάς στον υπηρέτη:
— Τρέχ', Μήτσο, πάρε εΐκοσι λεπτών
χελβά, τρεχάλα!

Κι' ό μικρός; Τότες άπορεί:
— Τί νά είνε άρα αϊτός; ό χελβ; - τρεχάλα;
δέν έδοκίμασα ποτέ μου.

Έστάλη υπό της Μπομπότας

Λένε στον Τοτό, ότι εύχαριστείται κανείς πε-
ρισσότερο όταν δίδη κάτι παρά όταν παίρνη. Και
ό Τοτός άπαντά:

— Και βέβαια καλλίτερα νά δίνη; Ξύλο παρά
νά τρώς!

Έστάλη υπό του Φαιδρού

Φιλοφρόνημα του Τοτό πρός τον Νίκο:
— Πές καμιά κουταμάρα νά τί στείλω Πα-
δικό Πνεύμα στη Διάπλασι.

Έστάλη υπό του Ξεπεσμένου Δούδου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ίδε 'Οδηγού Κεφ. ΙΒ']

α.) Παίγνιον

Έστάλη υπό του Ουδανίου Θόλου

ελεύθερη	φυλακή	ναι	και
κάλλιο	χρόνια	παρά	ώρας
σαράντα	σκαβιά	μι'ας	ζωή

Νά συναρμολογηθούν αϊ λέξεις αυτές,
ώστε νάποτελεσθ'ι γνωστότατον ήρωϊκόν
δίστιχον.

β.) Κρυμμένον ρητόν

Έστάλη υπό του Νικητού της Αύριον

Άφαιρών ό λύτης δύο συνεχή γράμματα
έκάστης των κάτωθι λέξεων και συναρμολο-
γών τά υπόλοιπα των, καθ' ήν ευρί-
σκονται σειράν, νά σχηματισθ'ι άρχαϊόν ρη-
τόν εκ τριών λέξεων:

Μισος, πάθος, Άσρα, Έκάτη, σεπτή,
Αινος, Όσσα.

γ.) Διά τους Γαλλομαθεΐς

Pêre - môle

Έστάλη από τό Τραγουδι της Δευτεριάς

Chcuan - odit - ablayer - vedant - as -
torpe.

Δήλωσις: Αϊ λύσεις—όσωνδήποτε ζητημά-
των του αυτού φυλλαδίου,—συνοδεύονται άπαραί-
τως υπό ένός μόνον δεκαλέπτου καθαρού γραμ-
ματοσήμου.

Λύσεις του 17ου φύλλου

α.) Σμύρνην, Ταρσός, Νικομήδεια,
Προύσσα, Κερασσούς. (β.) Κλειδιά, σου-
γιά. (ΘεμιστοκΛΗ ΔΙΑΒΑΣΕ... θυμήΣΟΥ
ΠΑ...)—γ.) Vivre content du peu c'
est être vraiment riche.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήναι, 38, οδός Εϋριπίδου
την 4ην 'Απριλίου 1917.

Η ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Σά; έγέλασα, παιδί μου,—και του χρόνου!
Τό χαρτί του «Αθανασίου», τά δωδεκασέλιδα
και τά δεκαεξασέλιδα φύλλα της «Διαπλάσεως»,
ήταν ψευδογράμματα της Πρωταπριλιάς. Κρίμα στή
χαρά έκείνων που τό έπίστευσαν, (γιατί μερικοί
είδαν την ημερομηνία του φύλλου, 1 'Απριλίου
και τό κατάλαβαν.) Τό σημερινόν, καθώς βλέπετε,
είναι ύκτασέλιδον όπως πάντα... Μόνον, που διά
νά μ'ην είνε μεγάλη ή άπογοήτευσίς, περιέχει την
προκήρυξιν της Κυριακής. Έ, άς χρησιμεύση ως
παρηγορία, και ίκανοποιήσις...

Άλλά τί τά θέλετε! Κακά είνε τά ψέμματα,
άκόμη και τά πρωταπριλιάτικα... Όχι μόνον
δωδεκασέλιδα και δεκαεξασέλιδα φύλλα δέν θά
έχουμε, όχι μόνον αϊ ποιήτες; του χαρτιού μας
δέν θά βελτιωθούν, όσον διαρκή αυτή ή κατά-
στασις, άλλ' άπειραντίς ύπάρχει κίνδυνος νά έλατ-
τωθώμεν. Τό ύπάρχον όλίγον χαρτί όλω και άγε-
βαίνει, ένφ οι πόροι της «Διαπλάσεως» όλω και
περιορίζονται. Διά νάποτραπή δέ ό κίνδυνος; της
έλαττώσεως του φύλλου, εις τετρασέλιδον έξαφνα,
ή τίς άφομοιώσεως του χαρτιού των συνδρομη-
τών με τό χαρτί των άγοραστών, ή τίς αύξή-
σεως της συνδρομής και της τιμής του φύλλου,—
όλα κακά!—Ένας μόνον τρόπος ύπάρχει: Νά
ζωηρώσθ'ι τό έσπαθώμα σας. Δι' αυτό σκοπεύω
νά ξαναδημοσιεύσω τους ύρους, διά νά λάβουν
μέρος και οι νέοι συνδρομηταί που δέν τους ξε-
κουνη, νά προσθέσω δέ και ένα νέον όρον, τον έξής:

«Ότι οι Πράκτορες, όσοι φεύγουν μετά τας
έξετάσεις; και δέν είμπορούν νά δίδουν πλέον φυλ-
λάδια εις τους άγοραστάς των, δύνανται νά είσ-
πράττουν άπό αυτούς—όσους θέλουν έννοείται,—
τό αντίτιμον των φυλλαδίων, τά όποια θά
έλάμβαναν κατά την άπουσίαν των (δύο, τριών,
τεσσάρων μηνών), καθώς και τά ταχυδρομικά
τέλη λεπτά δύο διά κάθε φύλλον, και νά μου
στέλλουν τά χρήματα με τά όνόματα και τας
διευθύνσεις των προσληφθέντων, προς τους
όποιους έγώ πλέον θά στέλλω τά αναλογούντα
φυλλάδια, άπ' ευθείας και ταχυδρομικώς. Κατ'
αυτόν τον τρόπον, έλπίζω, δέν θά χάνονται όλοι
οι άγορασταί των άναχωρούντων κατά τας δια-
κοπάς Πρακτόρων. Θά τά ξαναπούμε.

Άλλά και οι όλίγοι—εύτυχός και δυστυχός—
καθυστερούντες την συνδρομήν των συνδρομηταί
πρέπει νά μου την στείλουν και οι Πράκτορες,
όσοι χρεωστούν, πρέπει νά σπεύσουν νά έξοφλή-
σουν τους λογαριασμούς των, χωρίς νά περιμέ-
νουν νά τους τό ξαναθυμίσω. Δέν εύχαρίζω
γράφω και νά στέλλω λογαριασμούς. Τό μόνον
που είμπορώ νά κέρω,—άν με άναγκάσουν οι
δυστροπύοντες,—είναι νά τους θυμίσω τό χρέος
των, με τά όνόματά των, διά του φύλλου. Έλ-
πίζω όμως, ότι θά με άπαιλάξουν και από αυ-
τόν τον κόπον, φιλοτιμούμενοι νά πληρώσουν,
τώρα μάλιστα που είδαν ότι ή ευτυχίς του «Α-
θανασίου» ήταν Πρωταπριλιά.

Μεσοημεριή «Ακτή», μου έστειλες κ' έναποίημα
διά την Σ. Σ. Σ. «Στόν Ουδανό άπάνω». Είνε
πολύ περίεργο, πολύ ιδιόρρυθμο, και όθ ήθελα νά
είμαι βεβαία, ότι είνε πραγματικώς δικό σου,
και όχι άντιγραφή, (όπως ύποπτεύομαι από την
κακή διαίρεσι των στίχων.) Σ' παρακαλώ λοι-
πόν νά με πληροφορήσι: τό έκαμες μόνος σου;
ή τό ξενέγραψες από πούθεν; ή σου τό έδωσε
κανένας άλλος; Σ' έρωτώ, γιατί άξίζει τον κόπο
και πρέπει νά μου πής όλη την αλήθεια.

Σ' ένω από τά παιδιά της Διαπλάσεως; ό κ.
Φαίδων με παρεκάλεσε νά πω, ότι έλαβε τό
ωραιότατο γράμμα του, άλλα έπειδή δέν μπορεί
νά του άπαντήσει έδω, άς του στείλ'ι τη διεύ-
θυνά του, γιά νά του γράψ'ι ιδιαιτέρως.

Τό Παγκόσμιο Όνειρο, ένας από έκείνους
που μισογελάσθηκαν από την Πρωταπριλιά, μου
γράφει: «Δέν φαντάζεσαι τη χαρά μου, όταν,
μόλις άνοιξη τό φύλλο σου και κύτταξα στην
Άλληλογραφία (όπως; κάνω πάντα) είδα, την
εύχάριστή έδήσι που μ'ας έδινες. Γεμάτος χαρά,
άρχισα νά διαβάζω τό φύλλο σου, όταν φλόγον-
τας τελευταία στη Μυστηριώδη Νήσο, βλέπω από
πάνω: «Την Αθήναις 1 'Απριλίου... Φάπ! κα-
καλο!... Πάει όλη ή χαρά, πέταξε στό λεφτό.
Υστερα όμως μ' έπιασαν κάτι γέλια, μ'α κάτι
γέλια! Μπράβο, έσogie ή πρωταπριλιά σου!
Πολύ πετυχημένη! Και του χρόνου!»

Μπ; μπ; Η Τρισεύρη με τον Χαύλο
Χλωμό ιδρύουν Σύλλογον, γιά νά δώσουν περισ-
σότερη ζωηρότητα στην κίνησή μας; Δέν τώζε-
ται; Μου τό γράφει ό Σέβριος Κοίμας, που ξανα-
μπαίνει στον κύκλο μας, γιατί του είπαν νά γίνη
μέλος αυτού του Συλλόγου. Νά ιδούμε λοιπόν!

Ένας καλός φίλος μου και Πράκτωρ, ό Κ.
Κροντ, από έκείνους που έπίστεψαν την Πρω-
ταπριλιά, μου γράφει θανατών την ευσυνειδη-
σίαν μου. Δίδει, λέγει, μόλις ήλθε φθινό-
σαν μου. Δίδει, λέγει, αντί νά τό κρύψω και νά φρελήθω,
έσπευσα νάξήσω τάς σελίδας του φύλλου, δη-
λαδή νά μοιράσω τό κέρδος εις τους συνδρομη-
τάς μου.—Ήταν πρωταπριλιά. Άλλά και αλή-
θεια αν ήταν, ό φίλος μου είμπορεί νά είνε βέ-
βαιος ότι αυτό θά έκαμα. Τό μόνο κέρδος που
έπιδιδώσκω, είνε ή όφέλεια των άναγνωστών μου.
Ό,τι είμπορώ, τους τό δίδω άκόμη και με ζη-
μίαν μου.

Και μία ώραία εύχή του Άστιάδους: «...Ας
έλπίζωμεν, ότι τώρα γρήγορα θά δημοσιεύσης
πάλιν την εύχάριστον αυτήν έδήσιν, όχι πλέον ως
πρωταπριλιάτικο ψέμα, άλλ' ως πραγματικό-
τητα.» Άμήν! Φθάνει νά γίνη γρήγορα ειρήνη.

Τηλεγραφικώς, διότι ταχυδρομική συγκοινο-
νία δέν ύπάρχει, έλαβα από τό 'Ηράκλειον την
χαροποιάν έδήσιν των άραβώνων της φίλης
μου Νίνας Ι. Κόρη, της γνωστής μας Μιρέλλας
μετά του κ. Giovanni Carabott. Θερμότητα
συγχαρητήρια.

Ένας από τους αποκλεισμένους φίλους μου, ό
Θαυμαστής του Έδισσων, ό όποιος κατώρθωσε
νά μου στείλ'ι ένα γράμμα, μου γράφει: «Με
όλην αυτήν την πείναν που έχομεν έδω, θά προ-
τιμούσα νά μη γράψω τίποτα τρεις ήμέρες, άλλ'
νά μ'ας έρχεται ή Διάπλασις, που είνε φέτος τό-
σον ώραία.» Σ' εύχαριστώ φίλε μου, διά την
αγάπην σου. Όλα όσα γράφει, έλήφθησαν.
Έχω στείλ'ι εκεί φύλλα μέχρι του 13ου αριθ-
μού και βεβαιώς θά τά λάβουν, άμα λήξη ό
άπολεισμός.

Άφού λοιπόν άναγνωρίζης την παρεξήγησιν,
φίλε Ε., περί Ρενάν, γιά νά μ'ην ξανακάμης
πλέον διά κανένα. σου συνιστώ νά διαβάσης ένα
βιβλίον: «Δύναμις και Υψηλόν» του Μπύκνερ, με
την εισαγωγήν του ν. Ι. Ζερβού, περί των ύλι-
στικών θεωριών. Είνε έκδοσις του Φέξη. Έκεί
θά ιδής ποιοί είνε οι άθεοι φιλόσοφοι και που
έσθηρίχθησαν διά νά βγάλουν τά συμπεράσματά
των. Άλλά συγχρόνως θά ιδής, από την σοφήν
είσαγωγήν, ότι αϊ θεωρίαι αυτές, που ένα και-
ρό είχαν περάσει, έπεσαν πλέον. Κανείς φιλό-
σοφος και έπιστήμων δέν τας παραδέχεται σή-
μερα. Κ' έτσι θά θεωρησίης καλά κατά πάσιν
διδασκαλίαις ήμιαμους; ψευδοεπιστήμονας, ή φιλο-
σόφου του γλυκού νερού.

Ωραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν
την εβδομάδα και οι έξής: Αύτοκροτία του
Βυζαντίου, Λευκός Άετός, Αλίοσιος Τζουλ.,
Μεγάλη Έλλάς, Έσogie Βαροκούλα, Χρυσό-
φρεση Έλπίδα, Έγγλεζάκι, Γερμανόπαις,
Άγριοπάπια, Μπομπότα και 'Ηώς της Γρα-
βιάς.—Έστειλες τας παραγγελίας των και
τους εύχαριστώ όλους γιά τά καλά των λόγια
και τας παχαλινάς των εύχάς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τά έξής:
«Δυό λόγια γιά τους μικρούς.»—«Στη Δόξα».
—«Στό τράμα.»—«25 Μαρτίου 1821.»—«Εϊ;
εύθυμος λαός.»—«Συγχρίσεις.»—«Μεγαλειότητα,
τί έκαμα.»—«Στην άνοιξη.»—«Ελευθεμοσύνη,
Χριστιανισμός.»—«Ψωμί.»—«Μελαγχολίες.»—«Τό
Πάσχα.»—«Ό κόραξ; κι' ό άετός;.»—«Τό να-
πολέον του Έβραίου.»—«Η τρέις βάρκες.»—
«Μία εύφήμη έκδίκησις.»—«Βέλλο Κορίνθου.»—
«Κυ. ηγός; δειλός.»—Παιδικά Πνεύματα και διά-
φορα διά τους Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ιούδεν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άναγνωσται,
άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δρ. 1.
Τα εγκρινόμενα ή άναγνωσμένα ισχύουν μέχρι της
30 Νοεμβρίου 1917. Όσα συνοδεύονται από Α.
νήκουν εις Άγόρια, και δσα από κ. εις Κορίτια.

Νέα ψευδώνυμα: Νομικός της Αύριον,
Α. (ΕΑ). Φλοίσκος του Εϋδωά, Α. (ΓΑ).
Σέβριος Κοίμας, Α. (ΑΑ).
Αναγεωσείς ψευδωνύμων: Παπάκι, κ.
Νυφούλα Αμυγδαλιά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάναλλά-
ξουν: ή Μπομπότα (0) με Λαφροστερή Βα-
σιλέα, Παύλον Χλωμόν—ή Δόξα του Κων-
σταντίνου (0) με Άνθος των Λειμώνων,
Γλυκό Παρελθόν, Ρομαντική Αδούλαν—ή
Έσogie Βαροκούλα (0) με Φτωχό Χαμομη-
λάκι, Παύλον Χλωμόν, Γλυκό Παρελθόν,
Ίουδα, Άγριοβιολέταν, Ρέμβρη, Ιδιότρο-
πην, Θαλασσοπόδη—ό Κεκοιμμένος Θη-
σαυρός (0) με Ωραϊαν Άδων, Φάουσι, Έλ-
ληνικόν Αίμα, Ναπολέοντα Α'.

